

E. KENNEDY

THORNBIRD

**MIJN VADER,
DE SERIEMOORDENAAR**

Vertaald door H.C. Kaspersma

'VOLT

Uitgeverij Volt · Amsterdam



FREE THE SPARROWS

/forum/theorieën&speculaties

Medeplichtige?
/TrudyCrime

👁 38.9k

💬 230

Denken we dat er een tweede persoon betrokken was bij de misdaden, of ging Thorn alleen te werk? Ik heb nul bewijs om dit te onderbouwen, maar ik vermoed dat er een medeplichtige was. Iemand moet hem wel hebben geholpen bij het dumpen van de lichamen, en wie dat dan ook mag zijn geweest, diegene weet waar de lichamen begraven liggen.

^ /BigDickTracyEnergy

Ik heb ook altijd al gedacht dat er een medeplichtige moet zijn. Ik weet alleen niet wie. Ik geloof niks van de houthakerstheorie. Het klinkt totaal niet alsof Thorn close was met LM. Ze waren niet meer dan kennissen. Zou niet weten waarom Thorn zoiets als dat zou toevertrouwen aan een vage kennis.

^ /MacKeys35

Thorn was een loner. Het bestaat gewoon echt niet dat hij een partner had. En waarom zou hij hulp nodig hebben met de lichamen? Hij heeft die 6 vrouwen heus niet allemaal tegelijkertijd vermoord. Hij heeft ze stuk voor stuk afge maakt in een tijdsbestek van drie jaar. Eén zo'n miezerig lichaam kon hij makkelijk in z'n eentje dragen.

^ /Whysoserious

@MacKeys35 Helemaal mee eens. Die man woonde midden in een bos met zijn vrouw en kind. Hij ging alleen te werk. Het ging hier niet om een groepsactiviteit.

^ /PokemonGoFuc%Yourself

'Ik heb nul bewijs... maar het is zus en zo gebeurd.' Eyeroll. Dit forum zit vol idioten.

EEN

DE NEGENDE KRING VAN DE HEL

Ik druk mijn voorhoofd tegen het ovale raampje en staar neer op de bomen en bergen. Hectares van land en daken van blokhutten worden steeds scherper terwijl het vliegtuig afdaalt naar de landingsbaan. Plotseling klinkt het gitaarrifje van 'Sweet Home Alabama' in mijn hoofd.

Dit is natuurlijk niet Alabama. Het is Tennessee. Weinig verschil hoor, allebei een zuidelijke staat.

En daar kom ik niet vandaan.

Tenminste, zolang ik me kan herinneren heb ik niet in het zuiden gewoond.

Ik friemel nerveus aan het hangertje van mijn ketting terwijl het vliegtuig de grond raakt. Een zacht bonk-bonk-bonk en we koersen veilig over de landingsstrook. Op de tussenstop van een uur in Charlotte na, is de vlucht vanuit Allentown, Pennsylvania rustig verlopen.

Terwijl het vliegtuig naar de gate taxiet schakel ik de vliegmodus op mijn telefoon uit en bekijk ik mijn berichten.

Ik heb er eentje van mevrouw Callan, de maatschappelijk werker die me een lift naar het vliegveld heeft gegeven. *Laat je het weten als je goed en wel bent aangekomen?*

Jess heeft een reeks huilende emoji's gestuurd met de boodschap dat ze me nu al mist.

Marco heeft één rood hartje gestuurd en *Veel succes daar in het zuiden.*

Dat is alles.

Mijn mond vertrekt. Ik wou dat ik kon zeggen dat ik meer vrienden had op Liberty High, maar Jess en Marco waren de enige twee. Geen groot afscheidscomité. Niemand die zo aardig was om me onderdak te bieden toen oma was doodgegaan, zodat ik mijn laatste jaar van de middelbare school kon afmaken. Jess heeft niet eens aan haar moeder gevraagd of dat een mogelijkheid was, maar dat neem ik haar niet kwalijk omdat we allebei eigenlijk wel wisten dat het geen optie was. Haar moeder kan al nauwelijks rondkomen nu ze met z'n tweetjes wonen, laat staan als er een derde persoon bij zou komen, die niet eens familie is.

Dus in plaats daarvan is mijn bestemming...

Hier dus. De negende kring van de hel.

Ook wel bekend als Starling, Tennessee.

Terwijl de rest van de passagiers langzaam door het gangpad loopt doe ik mijn oortjes in om naar Dua Lipa te luisteren, slinger ik mijn rugtas over mijn schouder en voeg ik me in de rij om de massa te volgen naar de bagageband.

Ik sta tussen de andere passagiers en zie meerdere mensen naar het televisiescherm kijken dat aan het plafond hangt naast het aankomst-vertrekscherm. Het nieuws staat aan, en aangezien ik nog liever naar opdrogende verf kijk, wend ik mijn blik de andere kant op.

Maar dan verschijnt er een foto op het scherm waardoor ik mijn bloed ijskoud voel worden.

Het is een man met grijzend haar en een volle baard. Gekleed in een oranje jumpsuit, handen in de boeien gesla-

gen en zijn hoofd gebogen zodat zijn gezicht niet te zien is. Maakt niet uit. Ik ken het gezicht dat hij verbergt. Ik ken het zelfs nog beter dan de nieuwsjunks die de zaak in de afgelopen tien jaar vierentwintig uur per dag toegewijd hebben gevolgd.

Onderaan het scherm verschijnt ondertiteling.

GABRIEL THORNS RECENTSTE VERZOEK IS AFGEWEZEN. DE DATUM VAN ZIJN EXECUTIE STAAT GEPLAND VOOR LATER DEZE MAAND.

Mijn maag draait zich om en dat heeft niets te maken met de slechte koffie die ik tijdens de vlucht heb gedronken.

Heel even ben ik weer een dreumes die kijkt naar mijn dansende ouders, op blote voeten en zorgeloos, op het zomerse, groene gras. Om ons heen wiegen vogelhuisjes in allerlei kleuren heen en weer, en ik ga liggen op het gazon met mijn tenen in de aarde en een glimlach op mijn gezicht, luisterend naar hun gelach.

Gelukkiger tijden.

Een zakenman naast me mompelt: 'Die man moet dood.'

Ik slik de misselijkheid weg terwijl er nieuwe ondertiteling op het scherm verschijnt.

...BLIJFT WEIGEREN OM DE LOCATIES VAN ZIJN SLACHTOFFERS BEKEND TE MAKEN, WAARDOOR DE FAMILIES NIET TOT RUST KUNNEN KOMEN.

Het geroezemoes van de andere passagiers is een mengeling van afgrijzen en afkeer, gecombineerd met die tonen van geveinsde sympathie voor de slachtoffers. Of misschien is het echte sympathie. Ik ben een cynicus, per slot van rekening. Soms moet ik mezelf eraan herinneren dat andere mensen écht met iemand mee kunnen leven. Zo nu en dan, neem ik aan. Maar zeker weten soms.

'Niet te geloven toch, die hufter?' broemt de man voor

me tegen zijn vrouw. ‘Die wil het geheim meenemen in zijn graf, zeker? Dat is nou wat ik noem een psychopaat.’

‘Hij moet zijn geweten toch zeker zuiveren?’ kakelt zijn vrouw. Ze houdt een crucifix vast met beide handen.

Een alarm begint te blèren en het licht boven de bagageband knippert, waardoor ik schrik van opluchting. Ik loop weg bij de mensenmassa, klaar om mijn tas te pakken en weg te wezen.

Toch blijf ik hun stemmen horen. Hun veroordelingen.

‘Laagste van het laagste.’

‘Regelrecht tuig.’

‘Egoïstische klootzak.’

‘Is er nu nog wel een kans dat ze de lichamen ooit gaan vinden?’

De zakenman komt naast me staan en kijkt naar de bagage die nu stilletjes wordt uitgespuugd op de lopende band.

‘De lichamen vinden?’ mompelt hij op bittere toon tegen niemand in het bijzonder. ‘Ze hebben dat meer maandenlang gedregd. Dat hele bos doorgespit. Niets. Die zes families kunnen fluiten naar hun rust.’

Zeven, denk ik. Zeven families.

Mensen vergeten altijd het laatste slachtoffer. Mijn moeder.

Misschien omdat ze hem had moeten tegenhouden, wat ze niet heeft gedaan.

Dat betekent niet dat onze familie er minder om geleden heeft. Sterker nog, ik heb meer geleden. Die avond ben ik allebei mijn ouders kwijtgeraakt. Maar daar kan ik niet over praten, want dat was de oude versie van mij, een meisje genaamd Gabrielle Thorn, en dat meisje ben ik niet meer.

Die eerste paar maanden waren zo verwarrend, het wenen aan mijn nieuwe identiteit. Ik vergat constant mijn naam, ook al had ik die naam zelf gekozen. Ik weet zeker dat oma er hartstikke veel spijt van had dat ze een kind met zo'n enorme taak had opgehadeld, maar ik vermoed dat ze destijds dacht dat ik me er iets beter door zou voelen. *Hé Gabs, je mama is dood en je papa is een monster en het leven dat je altijd kende bestaat niet meer. Kies een naam, mag je helemaal zelf bedenken!*

Thorn werd Mayfair, want dat was oma's achternaam. Haar idee om mij inspraak te geven in mijn eigen leven liep slechter dan verwacht, want ik koos de naam Ryan.

Maar hé, ik was pas zeven jaar oud. Het enige wat ik me nog kan herinneren is dat ik vroeger een kinderprogramma keek waarin een personage zat die Ryan heette, en ik vond zijn naam fantastisch.

'Dat is een jongensnaam,' protesteerde oma.

'Je zei dat ik zelf mocht kiezen!' ging ik tegen haar in. 'Je zei dat ik helemaal zelf iets mocht bedenken!'

'Maar... ' Ze hield haar mond en haalde haar schouders op. Oma kon wrok koesteren als geen ander, maar haar veldslagen koos ze zorgvuldig uit. 'Het is nou ook weer niet de ergste naam. Het is uniek. Ryan Mayfair. Klinkt ergens wel leuk.'

Ik was nog niet eens acht jaar oud en had al zoveel levens achter me. Ik was al zoveel meisjes geweest.

Gabrielle Thorn, het beschadigde kind dat beide ouders in één avond was verloren.

Ryan Mayfair, die tien jaar bezig is geweest om te herstellen.

En nu Ryan Shipley, het stralende meisje dat met een

schone lei begint, zonder verleden en absoluut zonder verborgen lijken in de kast.

Nou ja, zo hoort het verhaal te gaan.

De zakenman naast me buigt voorover om zijn tas te pakken, waarbij hij me lichtjes aanstoot en ik kort mijn evenwicht verlies.

‘Pardon,’ zegt hij, en hij legt een hand op mijn elleboog om me te helpen rechtop te blijven staan.

Terwijl ik een stapje opzij doe zie ik mijn paarse koffer verschijnen. Ik schuifel tussen de wachtende passagiers door en met de hulp van een in flanel gehulde oudere man lukt het me de koffer van de lopende band te halen.

‘Dank u wel,’ zeg ik tegen hem.

Hij glimlacht en tikt tegen de rand van zijn cowboyhoed. ‘Graag gedaan, mevrouw.’

Tegen Gabrielle Thorn zouden ze nooit zo vriendelijk doen. Niemand. Iedereen zou afstand houden.

In deze regio is de naam ‘Thorn’ net zo stekelig als hij klinkt.

Ik trek het handvat van mijn koffer uit en loop slalomend naar de schuifdeuren, aangezien iedereen die kant op loopt nadat ze hun bagage hebben gepakt. Buiten is het erg warm voor een dag midden in september. Ik speur de gezichten van de mensen in de buurt af.

Dan hoor ik mijn naam vanuit de richting waar een gebutste pick-up geparkeerd staat naast de stoep. Voor de auto staat een kleine vrouw met bruine krullen en een witte capribroek die bijna dezelfde kleur heeft als haar kuiten.

‘Ryan?’ Haar stem stijgt een octaaf.

Ik kijk naar haar grote blauwe ogen en bleke, met sproeten bezaaide huid en krijg een vreemd soort déjà vu. Dat

verdwijnt weer net zo snel als hij kwam, maar ik heb een plakboek vol foto's van mijn moeder. Deze vrouw is beslist een zachtere, kortere, oudere versie van haar.

'Tante Maggie?' vraag ik als ik bij haar ben.

'Correct!' zegt ze, alsof ik de finale van een tv-quiz heb gewonnen. Ik herken haar stem van het telefoontje dat ik met haar pleegde, vlak nadat oma was gestorven. Toen kreeg ik te horen dat ik bij de familie Shipley zou komen te wonen. Permanent.

Ze leunt naar voren en omhelst me stijfjes. 'Ach schat, wat zie je er moe uit. Hoe was je reis?'

'Prima.'

Maggie wacht tot ik erover uitweid. Als ik verder niets zeg, klapt ze uit ongemak in haar handen. 'Oké. Koffer achter in de auto.'

Het kost me moeite om hem op te tillen en achter in de pick-up te gooien. Daarna klim ik op de tweezitsbank en zit ik naast de compleet onbekende vrouw die mijn laatste levende bloedverwant is. Of nou ja, de laatste levende die tenminste niet in de dodencel zit voor moord.

Maggie rijdt weg met beide ramen open en de wind blaast langs mijn oren terwijl er een countryliedje dat ik nog nooit heb gehoord door de luidsprekers schalt. De muziek staat te luid om een normaal gesprek te kunnen voeren. En dat vind ik prima. Nadat we de stad uit zijn gereden en op de snelweg zijn, dood ik de tijd door naar bomen, bomen en nog meer bomen te kijken die in een waas voorbijgaan.

Als we de snelweg afrijden waait het minder hard en zet Maggie het volume van de radio lager. Ik voel haar blik in de zijkant van mijn gezicht prikken.

‘Wat?’ Ik kijk opzij zodat ze weet dat ik weet dat ze staart.

‘Ah. Niks.’ Ze richt haar ogen weer op de weg. Daarna weer op mij. ‘Je lijkt niet op haar. Ook niet op hem, trouwens. Hoewel...’ Ze knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Ik denk wel dat je haar ogen hebt, maar dan iets donkerder. En je vad... eh... Gabriels haar. Die had een lichtere tint kastanjebruin haar. Maar...’ Ze schudt haar hoofd. ‘Je lijkt niet heel sterk op ze.’

‘Dat zei oma ook altijd. Dat ik evenveel op beiden leek, en dus eigenlijk ook helemaal niet.’ Er gaat een korte steek door mijn hart. Ik mis oma. Ik weet niet of ik ooit nog over dit verpletterende gevoel van rouw heen ga komen.

Het gesprek valt weer stil en het zachte geruis van de wind en de gedempte tonen van de muziek vullen de pick-up. Maar mijn tante is duidelijk niet het type dat tegen lange stiltes kan, want ze schraapt haar keel en verstoort mijn gedachten voor de zoveelste keer.

‘Ryan, lieverd,’ zegt ze op zachte toon. ‘Weet je nog waar we het over hadden aan de telefoon?’

Ik knik.

‘En denk je dat je het kunt onthouden? Dat je nu Ryan Shipley heet?’

‘Tuurlijk.’ Ik ben niet dom, mevrouw. Dat weet ik heus wel.

Ze moet iets vijandigs in mijn gezichtsuitdrukking zien want ze slaakt een zucht. ‘Sorry. Ik dram te veel door. Ik weet alleen niet of ik via de telefoon wel duidelijk genoeg heb kunnen maken hoe belangrijk het is dat je alles voor je houdt. Het is voor je eigen bestwil, begrijp je? Daar kom je nog wel achter.’

Ik knik weer. ‘Oké.’

‘Toen we zeven jaar geleden terugverhuisden naar Star-

ling hadden we echt geen idee dat we met zoveel venijn geconfronteerd zouden worden. Onze achternaam is niet eens Thorn,' zegt ze op verwonderlijke toon. 'En we zijn niet eens familie van je va... eh, van Gabriel. En er zijn van die mensen in de stad die ons de schuld geven. Of nou ja, ons associëren met dat monst...'

Abrupt houdt ze haar mond. Die arme vrouw wordt steeds roder en roder. Ik heb bijna medelijden met haar.

'Is niet erg,' verzeker ik haar toonloos. 'Je mag het woord "monster" heus wel zeggen. Ik weet wat hij is.'

'De tweeling was pas negen toen we hier terugkwamen,' gaat ze verder. 'Tot op dat punt hadden ze hun hele leven in Chicago gewoond, maar Dans ma hertrouwde en verhuisde naar Florida en liet ons dat prachtige huis na... Die kans konden we niet laten schieten, snap je? Onze kinderen opvoeden in een krap rijtjeshuis of op een stuk land van tientallen hectares van open natuur? Daar hoefden we geen twee keer over na te denken, geloof me. Starling is een betere plek om je kinderen op te voeden.'

'Waarom zijn jullie in eerste instantie eigenlijk uit Starling vertrokken?' vraag ik.

Ik had me voorgenomen om niet gehecht te raken aan mensen, omdat ik hier weer wegga zodra ik mijn middelbareschooldiploma heb behaald, maar ik kan mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Oma had het maar zelden over tante Maggie.

'Dan kreeg een baan aangeboden in Chicago, niet lang nadat we waren getrouwd, en we besloten dat het het beste voor hem was om die baan aan te nemen.' Ze is even stil. 'Ik weet niet hoeveel oma je heeft verteld over wat er tussen ons is gebeurd...'

‘Helemaal niets,’ zeg ik behulpzaam.

Maggie glimlacht flauwtjes. ‘Ja. Dat klinkt precies als m’n ma. Maar de waarheid, lieverd, is een pijnlijk cliché... Oma keurde de jongen met wie ik wilde trouwen niet goed. En jouw mama schaarde zich aan haar kant, wat mijn relatie met haar dus ook moeilijker maakte. O god, dat geschreeuw tegen elkaar, wij met z’n drietjes! Heel veel dingen die we eruit gooiden en niet meer terug konden nemen.’

‘Keurde oma mijn vader wel goed?’ Ik kan er niks aan doen, ik moet het vragen. ‘Ik bedoel, ik weet dat ze hem nadien verachtte, maar vond ze hem... ervoor wél leuk?’

Dit is iets wat ik altijd al heb willen weten, maar oma weigerde over mijn vader te spreken. Ze had ook alle recht om hem te haten, natuurlijk. Hij heeft haar dochter van haar afgenomen.

‘Ja, voor het grootste gedeelte wel,’ zegt Maggie. ‘Volgens mij vond ze het niet zo leuk dat hij jullie meenam om in een hutje in het bos te gaan wonen, maar weet je, je mama gaf er zelf ook de voorkeur aan. Sarah zat altijd zoveel in het ziekenhuis, omgeven door al dat geluid en die patiënten en bezoekers, dat ze het heerlijk vond om zo afgelegen te wonen. Ik denk dat oma het uiteindelijk wel heeft kunnen accepteren, en ze spraken elkaar erg vaak. Volgens mij zelfs wel elke dag. En ik kan niet beweren dat ik niet jaloers was, maar ik was destijds te koppig om het weer goed te maken.’

Maggie drumt met haar vingers op het stuur en staart eventjes door het zijraampje naar buiten. Wanneer ze weer iets zegt klinkt ze somber.

‘Toen we terug waren verhuisd naar Starling had de tweeling het in het begin heel moeilijk. Vooral Connor. In dit soort stadjes gaan geruchten rond als een lopend vuur-

tje. Dus het duurde niet lang voordat iedereen wist wie hun oom was. Het heeft ze vreselijk veel moeite gekost om onder zijn schaduw vandaan te kruipen. Wij allemaal. Dus geloof me, het is beter als we ons aan het verhaal houden dat ik je heb verteld.'

Ik kijk naar haar. 'Ik begrijp het.'

'Ik moet je ook van tevoren waarschuwen, zodat je niet heel erg schrikt wanneer het ter sprake komt, maar Gabriel Thorn is een veelvoorkomend gespreksonderwerp onder de inwoners hier. Niemand uit het dorp is er ooit echt van hersteld. Na tien jaar is het nog steeds het enige waar iedereen over praat. En er komen veel *web sleuths* langs. Beetje rondsnoffen, denkend dat ze nog meer details boven water kunnen krijgen. Het is nog erger nu het jubileum eraan komt.'

'Het jubileum?'

'Het tienjarig jubileum van je va... Gabriels arrestatie.'

Bedoel je nou het tienjarig jubileum van mijn moeders dood?

Ik kan mezelf er nog net van weerhouden om dat eruit te flappen, en zeg in plaats daarvan: 'Je mag dat woord best gebruiken.'

'Welk woord?'

'Vader. Ik ben me er heus wel bewust van wie me heeft verwekt. Zit wel goed, tantetje Mags.' Er klinkt iets uitdagends door in mijn stem. Ik heb ontdekt dat je iemands persoonlijkheid het beste kunt testen door een bijnaam voor diegene te verzinnen waarvan je weet dat ze die vreselijk vinden. Maar op het moment dat ik hem uitspreek, heb ik er een beetje spijt van dat ik tante Maggie test. Ze lijkt me best aardig, misschien een beetje kwetsbaar alleen...

'Tantetje Mags?' herhaalt ze, en dan gooit ze haar hoofd

in haar nek en begint te lachen. ‘O mijn god. Wil je me als-jebliéft zo noemen waar mijn man bij is? Het klinkt echt als een personage uit die verschrikkelijke Britse soap die hij nu kijkt door Jazzy.’ Ze blijft giechelen. ‘Wat een vre-se-lijke bijnaam. Fantastisch!’

Misschien is het toch niet zo erg om bij de familie Shipley te komen wonen.

‘Ik wou dat...’ Haar gelach verstomt. Ze is even stil, alsof ze de juiste woorden probeert te bedenken. ‘Ik wou dat ik wat meer in je leven aanwezig was geweest, Ryan. De breuk tussen je oma en mij was erg heftig. En ik vind het heel erg dat we het nooit meer bij hebben kunnen leggen voordat ze stierf. Dat is mijn schuld. Na alles wat er met Sarah gebeurde – je mama – wilde ik afstand nemen van alles. Dat was niet eerlijk tegenover jou. Sarah en ik konden misschien niet altijd door één deur, maar we waren net de draad weer aan het oppakken toen...’ Ze is abrupt stil. Herpakt zich. ‘Je mama was een heel moedige vrouw. Ze wilde alleen het beste voor je. Daarom probeerde ze dan ook bij hem weg te gaan.’

Ik heb niet door dat ik op mijn onderlip bijt tot ik de metaalachtige smaak van bloed proef. Het is een geur, een smaak, die ik áltijd associeer met die ene avond, weggekropen onder het bed, wensend dat ik kon verdwijnen.

‘Weet ik,’ zeg ik, of misschien vorm ik het alleen met mijn lippen. Ik wil het er echt niet over hebben. Ik ben al misselijk genoeg.

Mijn hoofd omdraaien naar het zijraam helpt niet. Want precies op dat moment zie ik een middernachtsblauwe flits in de verte, tussen de bomen door.

Sturgeon Lake.

De plek waar mijn vader zogenaamd de lichamen gedumpt zou hebben van al zijn slachtoffers, op één na.

Mijn maag krimpt ineen en ik weet zeker dat ik zo over ga geven.

Maar dan legt mijn tante plotseling een hand op de knie van mijn gescheurde spijkerbroek en geeft ze me een geruststellend kneepje. ‘Weet je, lieffie, het is fijn om je bij ons te hebben. Je neef en nicht kijken ernaar uit om je te ontmoeten. Ik weet dat we elkaar niet goed kennen, maar daar wil ik verandering in brengen. Ik wil dat je hier gelukkig gaat worden.’

Ik slik de misselijkheid en de brok in mijn keel weg. Elke mooie herinnering die ik heb aan deze plek is besmet door één slechte.

Gelukkig.

Dat ben ik nog nooit van m’n leven geweest. En ik weet ook niet hoe ik dat moet worden in het dorp waar ooit een monster woonde.